בס"ד

טיב הקהילה

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'
בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ
רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

אחרי-קדושים
ח' אייר תשפ"ג

הזמנים לפי אופק ירושלים

זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש

הדה"נ	6:41
מוצש"ק	7:56
ר"ת	8:35

סוף זמן קריאת שמע והפילה

סוזק"ש א'	8:27	סוז"ת א'	9:50
סוזק"ש ב'	9:13	סוז"ת ב'	10:21

הזמנים לפי שעון קיץ

גליון מס': 673

טיב הפרשה

השי"ת נמצא מאחורי כל ההסתרות

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְּנֵי אַהֲרֹן בְּקָרְבָתָם לִפְנֵי ה' וַיָּמֻתוּ: (טז, א)

בזה המקרא רמזה לנו התורה שגם מה שנראה לעיני בשר כדין היא לאמיתו של דבר 'רחמים', שכן קריאתו יכולה להתפרש בשני פנים כי הקודא אותם כמשמעם, רואה שמות בני אהרן שימש לעונש, ומידת הדין היא זו שתבעה זאת, כיון שבקרבתם לפני ה' חטאו, ולכך וימותו. אולם אותן תיבות עצמן מתפרשים ברמיזה להיפך, שהיה זה מתוך רחמים גמורים, כי על אף שהיתה המיתה בעוון קרבתם, בכל זאת היתה זאת לפני הוי"ה כלומר, במידת הרחמים הנרמז בשם הוי"ה, היא היתה זו שתבעה את גזר דינם, ולא מידת הדין הנרמז בשם אלקי"ם ולכך וימותו.

הרי לנו שגם מה שמתפרש לעיני הבשר כמידת הדין, יש לו פירוש נוסף של מידת הרחמים. הפירוש כמשמעו הוא אכן כמו שמפרש האדם את גוף העובדא, כי כשרואה האדם את הפורעניות הוא רואה דין בפועל, אולם כיון שהאמת הבלתי נראה הוא רחמים, ולכן גם במקרא מסתתר ענינו ואינו כי אם ברמיזה.

דברים אלו צריכים לשמש כיסוד לכל הקשיים והמצוקות הפוקדות אותנו, עלינו לדעת שכל מה שנראה לעינינו כדבר בלתי רצוי, נובע לאמיתו ממידת הרחמים. אכן בעולם הנוכחי כשמביטים בעיני הבשר, נדמה לנו שמלאך רע הוא זה שמקטרג ושולח את חיצו, אבל ישנם עולמות שהם נעלמים מעיני בשר, ובאותן עולמות מתפרשים הדברים באופן שונה לגמרי, שם רואים שהכל נובע ממידת הרחמים, כל המצוקות אינם כי אם סיבה להטיב עמנו, ועל אף שבעיני בשר אין אנו יכולים להשיג את הטוב הגנוז בהם, צריכים אנו להאמין שמאת ה' לא תצא הרעות ח"ו.

ולכך אמרו חז"ל (ברכות נד.), 'חייב האדם לברך על הרעה כשם שהוא מברך על הטובה', ומפרש שם בגמרא שהכוונה הוא לברך ולהודות על כך מתוך שמחה. והטעם הפשוט לזה הוא מפני שצריך כל אדם להאמין שיש בכל צרה מטמון של טוב, ועל אף שבשעת מעשה אינו מכיר באותה טובה המסתתרת ביגונו, מוטל עליו להאמין כי הקב"ה הוא טוב ומטיב, ובהכרח שהטובה הגנוז באותה רעה היא כפולה ומכופלת, ועל כן יתאזר באמונה וישמח ויודה על צערו מתוך הכרה כי טובה היא לו.

'ההודאה' אשר עליה דיברו חכמינו ז"ל בעת צרה, מלבד היותה הודאה על החסד המוסתר, וביטוי לאמונה שהכל לטובה, היא גם 'המתקה', כי כך מבואר בספרים הקדושים, שהודאה זו מסוגלת לגלות את החסד המוסתר, ובזכותה נראה בחוש איך שרעה זו היתה סיבה לטובה. וההודאה מועילה לכך יותר מתפילה.

ותא חזי את דבריו הנחמדים של הרה"ק בעל 'דגל מחנה אפרים' בשם זקינו מרן הבעש"ט זי"ע, והא לך תוכנם: כתיב (דברים לא, יח): 'ואנכי הסתר אסתיר פני וגו', וקשה האיך יתכן כזאת שהקב"ה יסתיר את עצמו מבניו רחומים, אמנם יש לומר על פי משל למלך שעשה כמה מחיצות לפני היכלו ע"י אחיזת עינים, ושם התביא עצמו מפני בנו, והבן שהיה חכם השכיל להבין שאי אפשר להעלות על הדעת שאביו אוהבו מבקש את ריחוקו, ומתוך כך הסיק שכל המסכים אינם כי אם 'אחיזת עינים', ומטרתם הוא לראות עד כמה ישתדלו הבנים לעשות כל אשר לאל ידם כדי לגלות את אביהם. כעין זה – הפטיר הבעש"ט – הוא אצל הקב"ה, הקב"ה הוא 'יושב בסתר' ולפעמים נדמה לו לאדם שאין הוא רואהו, ותמיהתו מתרבה על מה עזב הקב"ה את הארץ עד שכמעט ואי אפשר להכיר בהשגחתו, אולם הקב"ה בעצמו כבר גילה רז זה לבניו באמרו 'ואנכי הסתר אסתיר פני' דע לך שכל ההסתרים שבתוך ההסתרים אינם כי אם מאיתי, אני הוא המסתיר את עצמי ממכם, וזאת כדי שתדרשו בי ותתחזקו בי גם בעודי בהסתר, אולם לאמיתו של דבר הריני משגיח עליכם מן השמים ועתיד אני לתת לאיש המתחזק בי את הראוי לו על פעלו הטוב.

ובזה מסביר הדגל מחנה אפרים' את מאמר הכתוב (בראשית מו, ד) 'אנכי ארד עמך מצריימה ואנכי אעלך גם עלה' – שהקב"ה אומר לאיש יהודי: 'אנכי ארד עמך מצריימה' – דע לך! כי בהיותך בבחינת 'קטנות' וירידה, ומנת חלקך הוא בחינת 'חושך' 'מצרים' גם אז הנני עמך, והנני מתבונן ורואה במעשיך, וכל זה היא כדי לקיים 'ואנכי אעלך גם עלה' היינו להעלותך ולדומם את מעמדך באם תתחזק בי ותעמוד בכל הנסיונות הקשים בעודך בהסתר, כי כאמור זהו תכלית הנסיון לגמול טוב למי שעומד בו בעוז ובתוקף. ואכן רואים אנו בחוש שהרבה מהמצוקות הפוקדות את האדם מתברדים ברבות הימים כסיבה לטובה, ובינינו גם כאלו שמלכתחילה לא היו יכולים לשער טובתם בעיני הבשר. וחסדים הללו צריכים לשמש כעדות גם על שאר המצוקות שעדיין אין אנו מכירים בטובתם...

ועל זה אמרנו לפרש כוונת הכתוב (תהלים קז, א) 'הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו', שגם בעת רעה הלוא חייבים להודות כשם שמברך על הטובה, וזאת היא הוכחה שגם הרעה היא טובה, ועל זה אמר 'הודו להוי"ה' היינו על בחינת הרחמים, וזאת גם בשעה שעדיין נחשב הוא בעיני בשר לדין, והטעם 'כי טוב' – כי עלינו להאמין שטוב גנוז בה, כי מאת ה' לא תצא הרעות, ואם תאמר, הרי בפועל אין הטוב ניכר, לזה משיב 'כי לעולם חסדו' כלומר, הקב"ה היודע עתידות, אין פעולותיו מחושבים לשמש כסיבות אל 'ההוה' בלבד, אלא עושים רושם גם 'לעולם' היינו על הדברים העתידים להתרחש, והוא יתברך יודע שבעתיד יתהפכו אלו הרעות לטובה בנסיבות הזמן.

טיב המערכת

• אחת בשנה-כאשר ציוה ד' •

מה בין יהודי לגוי יפה? כמובן שישנם הרבה הבדלים, אבל אנחנו נעמוד כאן על הבדל אחד מהותי, כיום ישנם הרבה גויים שלומדים גמרא (לדאבנו), יש גמרות מתורגמות ליפנית, וכל יפני הרוצה להחכים או שמחשיב עצמו לחכם - משתדל להיות בין לומדי התלמוד, והם מעריצים את עם ישראל רק משום שהם לומדים את התלמוד שיש בו חכמה גדולה ועמוקה, ובכן, האם זה משנה אותם? האם זה גורם להם להתנהג אחרת? סביר להניח שזה מחכים אותם, אבל גוי יפני שמסיים את שיעורו בתלמוד יכול להיכנס מיד אח"כ למסעדה יפנית ולאכול שם שקצים ורמשים, ובשונה מהם כל יהודי שרק יתחיל מעט ללמוד תורת ד' כבר משנה את ארחות חייו, אז למה את היהודי זה משנה ואת הגוי לא?!

אהרן הכהן נבחר לתפקיד הכי חשוב בעם ישראל – להיות כהן גדול, והוא נצטווה להיכנס לקודש הקדשים 'לכפר על בני ישראל מכל חטאתם אחת בשנה', ומן הסתם אפשר היה לחשוב שאהרן שמח מאוד בחלקו זה, אך התורה ממשיכה ואומרת 'ויעש כאשר ציוה ד' את משה', ורש"י מפרש 'כשהגיע יום הכיפורים עשה כסדר הזה, ולהגיד שבחו של אהרן שלא היה לובשן לגדולתו, אלא כמקיים גזירת המלך', דהיינו אצל אהרן היתה הכניסה לקודש הקדשים ביום הכיפורים בדיוק כמו שאר המצוות שנצטווה בהם, והוא קיים אותם 'כמקיים גזירת מלך', ואנו שואלים: איך זוכים להגיע לזה?

הרמב"ן באיגרתו לבנו מצווהו 'והוי זהיר לקרות בתורה תמיד אשר תוכל לקיים אותה, וכאשר תקום מן הספר, חפש באשר למדת, אם יש בו דבר שתוכל לקיימו', כלומר כל מטרת הלימוד היא כדי לקיים, ואם זכה אדם ללמוד אין לו במה להתגאות, כמאמר התנא באבות 'אם למדת תורה הרבה, אל תחזיק טובה לעצמך כי לכך נוצרת', ואת זה אהרן הכהן זכר, שכל מטרת הלימוד היא בכדי 'לקיים גזירת מלך', וזהו ההבדל בין יהודי לגוי, שיהודי לומד כדי 'לקיים גזירת מלך, וגם אם זכה להגיע למדרגות גבוהות הוא יודע שאין לו להחזיק טובה לעצמו 'כי לכך נוצרת!

(ע"פ טיב התורה-אחרי)

טיב ההודעות

ניתן לשפוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א ○ במספר מיוחד וישיר
באידיש: 073-2951321 ○ בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני קבלת קהל 0534-100024

יו"ר הוועדה הרוחנית: ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

טיב הלכה

נכתב ע"י הר"ר מאיר רבינוביץ שליט"א

הלכות ספירת העומר ג'

א. אם בירך בלב לא יצא, דהרהור לאו כדיבור דמי (ביה"ל שם).

ב. אם כתב לחבירו איגרת וכתב שם יום הספירה בשלימות, כגון היום שבעה עשר יום שהם וכו' לא יצא (שע"ת סק"י).

ג. היה לומד הלכות ספירת העומר והזכיר יום הספירה בתוך הלימוד ולא כיון כלל לספור, יכול לספור אח"כ בברכה (הלימות אבן ישראל). וי"א דיספור בלי ברכה, וראיה מק"ש פרק היה קורא וכו' (כה"ח סקכ"ט).

ד. אם אמר בלשון אחר כגון שאמר ביום ל"ט היום ארבעים חסר אחת יצא (מ"ב סקי"א). וה"ה אם אמר ביום י"ט עשרים חסר אחת נמי יצא (הגהות רעק"א בשם שו"ת פרי הארץ, ועי"ש בשו"ת פרי הארץ שציין לדברי הרא"ש שכ' שכן דרך המקרא כשמגיע המנין לסכום עשירית פחות אחת מונה אותו בחשבון עשירית ואינו משגיח על חסרון האחד, ולפ"ז אם אמר ארבעים חסר שנים או ל"ט חסר אחד לא יצא).

ה. מנהג לומר אחר הספירה יהי רצון וכו' שיבנה בית המקדש וכו', כלומר ואז נקיים מצות הבאת העומר וספירת העומר מדאורייתא, ויש נוהגים לומר גם מזמור אל-הים יחננו וגו' (מ"ב סקי"). ויש נוהגים לומר גם תפילת אנא בכח ודבנו של עולם (שו"ע הרב סי"א).

ו. אם שכח ולא ספר כל הלילה יספור ביום בלי ברכה, ויכול לספור שאר הלילות בברכה, וכן הוא מסופק אם ספר בלילה או לא, יספור ביום בלי ברכה (שו"ע ס"ז וס"ב וביה"ל שם).

ז. ואם שכח ולא ספר גם ביום ולא נזכר עד ספירה שלאחריה, או שנודע לו שאתמול טעה בספירה וספר ספירה אחרת דדינו כמי שלא ספר כלל, סופר מכאן ולהבא בלא ברכה, ונכון שישמע מהחזן או מאחד המברכים שיוציאו בברכתם ויכוין לצאת ואח"כ יספור (שו"ע ס"ח וס"ב שם).

ח. אם נזכר בסוף היום בשעת בין השמשות ומנה אז בלא ברכה, יכול לספור שאר הימים בברכה (הל"ש פי"א ס"ו, מבית לוי), אך כל זה דוקא באופן שהוא ודאי בין השמשות לכל הדיעות אף לשיטת הגאונים, [י"א שהוא כשיעור 13.5 דקות, וי"א שהוא כשיעור 18 דקות], אבל אם נזכר בבין השמשות לשיטת רבינו תם, כיון דלהגאונים הוא בודאי לילה, הרי דינו כשכח ושוב אין יכול לספור שאר הימים בברכה (מגה"ל ח"ט סי' נ"ז).

ט. אם הוא מסופק אם ספר יום אחד, יכול למנות שאר הימים בברכה, וה"ה במקום שהדין דלכתחילה צריך לספור שוב בלא ברכה, כגון שטעה בימים ולא בשבועות או שטעה בשבועות ולא בימים, והוא לא חזר וספר, יכול למנות שאר הימים בברכה (שו"ע ומ"ב שם).

י. אם שכח לספור יום אחד, טוב שיאמר בספירה של יום המחרת אתמול היה כך והיום כך (עי' ביה"ל ד"ה סופר).

יא. יש נוהגים שבכל יום אחר תפילת שחרית מגביה החזן קולו לספור מה שספרו בלילה, וחוזרים לספור עמו גם הציבור, כדי שאם שכח אחד לספור בלילה תעלה לו זו הספירה ויוכל לספור שאר הימים בברכה (כה"ח סקי"ט).

יב. אם מתחילה ספר בכוונה שלא לצאת שהיה בדעתו לספור אח"כ, ואירע ששכח ולא ספר שוב, אעפ"כ יכול למנות בשאר הימים בברכה (אבן ישראל ח"ט סי' ס"ז).

יג. אם כשביקש היה בדעתו על יום אחר ונזכר שטעה וספר את היום הנכון אינו חוזר ומברך (שו"ע ס"ז).

יד. טעה ואמר יום אחר ונזכר לאחר כדי דיבור חוזר ומברך, אבל אם נזכר תוך כדי דיבור ותיקן מיד יצא, ואין צריך לומר עוד הפעם היום יום אלא די במה שיסיים את היום הנכון, ואפילו אם גם בעת ברכתו חשב לספור יום אחר (מ"ב שם סקל"ב).

טו. ספר ספירת העומר כהוגן, וסבר שטעה וחזר בו תוך כדי דיבור וספר שלא כהוגן, מסתבר שיצא בספירתו הראשונה (הל"ש פי"א ס"ז, תשובה"נ ח"ד סי' ק"ו).

טז. קטן שהגיע לחינוך יש לו לספור בברכה (שע"ת סק"מ). ואם לא ספר כמה ימים ספירת העומר יחנכו לספור שאר הימים בלא ברכה (גם אני אודך בשם הגרח"ק, מבית לוי).

יז. אב הסופר עם בנו הקטן, יכוין שלא לצאת ידי חובת ספירה, ואם לא כיון אלא ספר עמו סתם, יספור אח"כ בלא ברכה (שבה"ל ח"י סי' ע"ז).

יח. הסכמת הפוסקים דקטן שהגדיל בימי הספירה יכול להמשיך לספור שאר הימים בברכה [אם לא חיסר יום אחד אפילו בקטנותו], ויכול גם להוציא ידי חובת הגדול במצוה זו (חנוך לנער פ"כ ס"ח, מבית לי', אבן ישראל ח"ט סי' ס"ז).

יט. מותר לחפש בשבת בכרטסת של ספירת העומר כדי להוציא ממנה הכרטיס הנחוץ לו עתה, ואין בכך משום איסור ברירה (הל"ש פי"א ס"ב).

כ. טוב לאדם לכוין במ"ט ימים אלו לתקן כל אשר חטא בכל הז' ספירות, בשבוע א' יכוין לתקן אשר חטא ופגם בספירת החסד, ובשבוע ב' יכוין לתקן אשר חטא ופגם בספירת הגבורה, וכעד"ז בז' שבועות (שפה"ל דף פ"ז ע"ב). ויתפלל בליל ז' של כל שבוע אחר ספירת העומר להש"ת ע"ז שימחול לו מה שחטא עליהם ויתקן את אשר פגם בהם (כה"ח סי"ק ק"ז).

כא. מנהג ישראל תורה היא שכותבין באגרותיהן למספר בני ישראל, לפי שאסור להסיח דעתו מהספירה שצריכין להיות 'שבע שבתות תמימות', וכמו שכתוב בזוה"ק דצריך דלא יתאבד מינה חושבנא דא (מנחם ציון להה"ק רפ"ם מרימנוב דיעל"א, ומסיים שם בהה"ל: וכן נהגתי בעצמי לומר כמה פעמים ביום בלי ברכה היום כך וכך לשומר).

טיב הבנין

כלל גדול בתורה

מחזבת היסוד הללו להתחזק בעניינים שבין אדם לחברו

דרך ארץ קדמה לתורה

ימי העומר מיוחדים ומקודשים להכנה דרבה, להתקין ולהשלים את הנפש בכל מילי דמיטב, שנהיה מוכנים ומזומנים לקראת האי יומא רבה של קבלת התורה, וכלשונו הזהב של בעל החינוך: "**נצטוינו למנות ממחרת יום טוב של פסח עד יום נתינת התורה, להראות בנפשנו החפץ הגדול אל היום הנכבד הנכסף ללבנו, כעבד ישאף צל**".

אבל ישנו תנאי הקודם למעשה, שלולא זה אינו באפשרי כלל לאיש הישראלי לקבל את התורה, והוא הענין של המידות הטובות שבין אדם לחברו, שהוא יסוד ובסיס לכל התורה כולה, רק לאחר השלמת ותיקון הנפש בדברים אלו יהיה כלי מוכן לקבל ברכת השם ולנחול את התורה כראוי, כמו שכבר ידוע מאמר ה'תנא דבי אליהו רבה' (פרק א) "**דרך ארץ קדמה לתורה**", דהיינו שתיקון המידות קודמים לעצם התורה, ורק לאחר שיהיו מידותיו מתוקנות ומושלמות אזי יוכל להשיג בתורה.

שלא נהגו כבוד זה לזה

באופן מיוחד יש להתבונן בענין זה בימים שבהם אנו נוהגים מנהגי אבלות על מיתת כ"ד אלף תלמידי רבי עקיבא, שהסתלקו בתקופת זמן קצרה זו שבין פסח לעצרת, ואמרו חז"ל (יבמות סב:) שהיה זה כעונש על שלא נהגו כבוד זה לזה. כמובן שאין לנו השגה כלל בדרגתם ומעלתם של תלמידי רבי עקיבא ואין הדברים ניתנים להבין בשכל הפשוט, אבל תורה היא וללמוד אני צריך. ועל כן יש לנו להבין מפני מה הגיע עליהם הפורענות הגדולה הזה, ומדוע דווקא בפרק הזמן שבין פסח לעצרת?

אך את זאת ייתכן לומר, כי לעולם לא היו ראויים לעונש חמור ונורא כל כך, אבל היות שהימים האלו שבין פסח לעצרת התייחדו להיות זמן של תיקון המידות, ובכל זאת הם לא נהגו כבוד זה לזה, על כן דווקא הזמן הזה גרם שיהיה עליהם תביעה מיוחדת והביא העונש החמור, אבל בשאר תקופות השנה אולי לא היה מתעורר הקטרוג ולא היו נענשים עד כדי כך.

מעתה אמור, שלא הסתלקות תלמידי רבי עקיבא היא הסיבה שקבעה את הימים האלה לזמן של תיקון המידות, אלא להיפך, היות וכבר התייחד הזמן הזה לתיקון המידות להכנה לקבלת התורה, היא זאת שהביאה להסתלקותם טרם עת, ברם, ברור הדבר, שכדאי הוא הפורענות הזאת שתעורר אותנו מתרדמתנו ונחפשה דרכנו ונחקורה ונשובה אל ה' לתקנם כראוי וכנכון.

והיה העולם שמם

ובכדי לקבל מושג והבנה בגודל ההפסד והחשיכה הנוראה שירדה על העולם עם הסתלקותם של תלמידי רבי עקיבא, ראוי לנו לעיין במקור הדברים במסכת יבמות (סב:), שם מובא שלאחר שמתו כ"ד אלף תלמידי רבי עקיבא **היה העולם שמם מתורה, עד שבא רבי עקיבא אצל רבותינו שבדרום**, והעמיד שם חמשה תלמידים בלבד, רבי מאיר, רבי יהודה, רבי יוסי, רבי שמעון ורבי אלעזר בן שמוע, ואלו החמשה תלמידים העמידו שוב את דברי התורה בעולם.

עתה בואו חשבון עד היכן הייתה מגעת כח התורה בעולם אילו כ"ד אלף תלמידי רבי עקיבא לא היו מתים בחטף, והלא הדברים קל וחומר, אם על ידי חמשה תלמידים בלבד זכה רבי עקיבא להעמיד את מסורת התורה באופן שאין לה אח ורע בכל הדורות, על אחת כמה וכמה אם היו אלו הכ"ד אלף תלמידים נותרים בחיים, הרי שכח התורה היה מתעלה עשרות מונים עד אין לשער ואין לתאר, ורק בעבור שלא נהגו כבוד זה בזה חסרנו כל אלה.

אמר רבי עקיבא זהו כלל גדול בתורה

בכך יובן שפיר מדוע רבי עקיבא הוא זה שאמר (וירושלמי נדרים ל:) 'ואהבת לרעך כמוך (ויקרא יט, יח) **זהו כלל גדול בתורה**', כי מאחר שרבי עקיבא הרגיש בעצמו את החורבן הגדול שהתרגש מן החיסרון בכבוד חברים, שבעוון זה הסתלקו כ"ד אלף תלמידיו מן העולם, ויחד עמהם התדלדל כל כח וקדושת תורתם עד שהיה העולם לצייה ושממה. לפיכך אמר רבי עקיבא '**ואהבת לרעך כמוך זהו כלל גדול בתורה**', כלומר, רק בזכות אהבת וכיבוד חברים ישנו קיום והמשך לתורה ואילולא זה אין תורה בעולם.

דברים אלו עולים בקנה אחד עם דבריו הנוקבים של רבינו חיים ויטאל זי"ע, שכתב בזה הלשון (ספר שערי קדושה - חלק א שער ב): "**אין המידות מכלל התרי"ג מצוות, ואמנם הן הכנות עיקריות אל תרי"ג המצוות בקיומן או בביטולם, ולפיכך ענין המידות הרעות קשים מן העברות עצמן מאד מאד, ולהיותם עיקרים ויסודות לא נמנו בכלל תרי"ג המצוות התלויות בנפש השכלית, ונמצא כי יותר צריך ליזהר ממידות הרעות יותר מן קיום המצוות עשה ולא תעשה, כי בהיותו בעל מידות טובות בנקל יקיים כל המצוות**".

אהבת חברים במשנת הרשב"י ותלמידו של רבי עקיבא

ולהיות שעומדים אנו סמוך ונראה להאי יומא דהילולא קדישא של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, תלמידו המובהק של רבי עקיבא, הרי שאפשר להוסיף בזה ולומר, כי כידוע, דרכו בקודש של רבי שמעון הייתה להרבות חביבות ואהבת חברים עד אין קץ, כנראה בספר הזוהר הק', שם מובאים הרבה לשונות של חיבה ורעות בהם היה מכנה רבי שמעון את החבריא דיליה, כמו שהעיד רבי שמעון על עצמו ב'אידרא רבא קדישא' (זוה"ק ח"ג קכח.) '**אנן בחביבותא תליא מילתא**', וכדרך שמצאנו הרבה בזוהר הק' כיצד היה רבי שמעון היה מעורר את החבריא קדישא ומזרזם תמיד על ענין השלום.

ואפשר לומר, שהיה בהנהגות אלו משום תיקון הפגם שנגרם על ידי התלמידים הראשונים של רבו רבי עקיבא, שלא הקפידו לנהוג כבוד זה בזה, אשר זה לעומת זה היה התלמיד האחרון – רבי שמעון בר יוחאי – משתדל להרבות באהבת חברים ולהוסיף שלום ושלוה בין אדם לחברו.

שמא זהו הטעם שנהגו ביותר להרבות רעות על ציון הרשב"י, שמתאספים חבורות קודש של עובדי ה' יחד, ועולים בצוותא חדא לאתרא קדישא מירון, ומתאחדים שם כולם יחד כאיש אחד בלב אחד, למן פשוטי העם ועד הגדולים והצדיקים חשובי העדה, ומטים שכם אחד לעבוד עבודתם בקדושה ובטהרה, באחוות, בשלום, ברעות, ללא שום חילוקי דעות ופירוד לבבות.

שם על ציון הרשב"י מרבים בסעודות מריעים וששים ושמחים כולם כאחד לעשות רצון קונם, עליונים ששו ותחתונים עלזו, וכל זה בכח השלום וגודל מעלתה כמבואר בזוהר הק' בכמה מקומות, ובזכותיה דרשב"י מתעורר שם ענין השלום האחוה והריעות ביותר בין בני ישראל, ובכח השלום ובזכות הצדיק פועלים כל מיני ברכה וישועה.

אהבת חברים – אבן הבוחן על כל הדתיות

ידועים הדברים שכתב המהרש"א (ראש השנה יז.), כי בזמן של פסח דומה האדם לבהמה, שהרי בו בזמן יצאנו מארץ מצרים אחר שהיינו משוקעים במ"ט שערי טומאה, ועבודת האדם במשך כל ימי הספירה, הוא לצאת ולעלות ממדרגת הבהמה, עד שבהגיע חג השבועות וזמן מתן תורה כבר יהא בדרגה העליונה של האדם שהוא נזר הבריאה.

והנה, אחד החילוקים היסודיים שבין האדם לבהמה הוא, שהאדם יכול לחשוב ולדאוג גם עבור חברו וטובת הזולת, מה שאין כן הבהמה אינה דואגת אלא לעצמה בלבד ומלבדה אין היא רואה ולא כלום.

ולפי דברי המהרש"א שבימים אלו צריך להתהפך מהדרגה הנמוכה של בהמה עד למעלה העליונה של אדם, הרי שזוהי עבודתנו לעת הזאת, לחדול מלהיות כבהמה הדואגת לעצמה בלבד, אלא להתעלות למדרגת אדם החושב ודואג על שלומו וטובתו של חבירו.

הנה כי כן אמרו בשם הצדיקים, שאם חפץ האדם לבחון את עצמו ולדעת היכן הוא עומד ברוחניות ומהו מצבו בעניינים שבין אדם למקום, הרי שקודם לכל יעיין בעצמו לראות כיצד הוא מתנהג במצוות שבין אדם לחברו, וכפי זה יידע להעריך נאמנה את דרגתו בדברים שבין אדם למקום.

וטעמא במילתא, שהרי כל אדם מישראל הינו חלק אלוק ממעל, וכאשר הוא אוהב ומכבד את השני הריהו מוכיח בזה שאוהב את השי"ת ואת הצלם האלוקים שנמצא בחברו, ואהבה זו מעידה על כל מהותו כי אוהב הוא את הקב"ה בכל לבבו ובכל נפשו, וכפי השיעור שאוהב את זולתו כך מידת אהבת השי"ת שבקרבו, וכפי שכתב הפלא יועץ' לגבי אהבת לומדי התורה וירא' ה' וחושבי שמו, שגם היא נמשכת מאהבת המקום, '**כי מי שיש לו אוהב נאמן הוא אוהב גם את בניו ובני ביתו**'.

על כן עם ה' חזקו ונתחזקה בימים אלו במצוות שבין אדם לחברו, להרבות אהבה ואחווה ורעות וכבוד חברים, ויהיה זאת להכנה ראויה לקראת קבלת התורה, כדרך שהורונו חכמינו שהמידות הטובות הם היסוד והתנאי לקבלת התורה, ובוודאי על ידי שנתחזק ונתאמץ בזה נזכה לקבל את התורה מתוך רוב נחת וכל טוב סלה.

טיב המעשיות

פסח שני – פתח שני!

פסח שני – צדיקי הדורות האריכו למעניתם בגודל סגולת וקדושת יום 'פסח שני', **שיחול השבוע ביום השישי**. דורשי רשומות רמזו בשגב מעלתו: '**פסח** שני' – '**פתח** שני', לשון נופל על לשון. כאשר למדנו מהאי יומא עילאה **שאין שום יאוש בעולם כלל**, ואפילו אם נסגר פתח הראשון ונפל האדם ונכשל חלילה, כאותם שהיו טמאים לנפש אדם, או בדרך רחוקה מהשי"ת הרי לא אפסה תקוה ותמיד ניתן לפתוח '**פתח שני**'!

"וַתֵּרֶא אֶת עֳנִי אֲבֹתֵינוּ בְּמִצְרָיִם, וְאֶת זַעֲקָתָם שָׁמַעְתָּ עַל יַם סוּף. וַתִּתֵּן אֹתֹת וּמֹפְתִים בְּפַרְעֹה וּבְכָל עֲבָדָיו וּבְכָל עַם אַרְצוֹ וגו', וַתַּעַשׂ לְךָ שֵׁם כַּהַיּוֹם הַזֶּה" (נחמיה ט, ט-י).

הדקדוק מבואר בלשון הכתוב "ותעש לך שם **כהיום הזה**", מהו 'כהיום' בכ"ף הדמיון, ולכאורה אם המכוון הוא ליום יציאת מצרים שורש עם סגולה, היה לו לומר 'ותעש לך שם 'ביום' הזה, ומהו 'כהיום הזה'.

ועל דרך הפשט פירשו בו הפשטנים, שהכוונה שעשית לך שם גדול שמחזיק עד ימינו אנו – '**כהיום הזה**'.

ברם, בדרך הרמז רמזו בו להאי יומא עילאה דפסח שני, שהוא יום '**כהיום הזה**', בדומה לפסח הראשון, ולכן נאמר בכ' הדמיון שהוא דומה כפסח ראשון.

ובדווקא מזכיר כאן הכתוב את 'פסח שני' יותר מן הראשון, כאשר נאמר זאת בדורות אחרונים שלאחר יציאת מצרים, שמספר הכתוב מאותם ניסים ונפלאות רבבן כדי למשוך מהם קדושה וחיות אף לדורות של גלות וחושך.

וכלפי השפעת ימי הגלות יותר משפיע הפסח השני מן הראשון, כי הראשון ניתן בדרגות גבוהות נשגבות ולאו כל מוחא סביל. אבל השני ניתן לאנשים '**הטמאים**' לנפש אדם, מלשון חיסרון שבנפש, או שהם '**בדרך רחוקה**' הרומז לדרך גלות קשה ורחוקה. – ואף על פי כן מתוך שנצעק אל ה' '**למה נגרע**'! נזכה לפתוח 'פתח שני', ולהמשיך כוח פסח שני דנן שניתן לאנשים טמאים ורחוקים, ובגלות יותר קל להתדבק בשפע קודש דידיה. ולכן רומז 'ותעש לך שם "**כהיום**" הזה, כעין היום הזה, שהוא יום של פסח שני, שבו ניתן יותר להתדבק בשם קדשך הגדול והנורא.

כאשר מפורש להדיא **בזוהר הקדוש** כלפי האי יומא עילאה, וזלה"ט ברעיא מהימנא פרשת בהעלותך (ח"ג קנב:): "מאן דבעי למחמי למטרוניתא יכיל למחמי, כרוזא כריז: כל מאן דלא יכיל למחמי מטרוניתא, ייתי ויחמי עד לא ינעלון תרעיה. **אימתי כרוזא כריז, בארבעה עשר לירחא תניינא, דהא מתמן עד שבעה יומין תרעין פתיחן**, מכאן ולהלאה ינעלון תרעי, ועל דא פסח שני, עכל"ק.

'פסח' שני – 'פתח' שני!

* * *

פתח **רבינו** ואמר, האי יומא עילאה של '**פסח שני**' בא ללמדנו שאין שום יאוש חלילה וחלילה, גם אם נפל האדם כשיזעק 'למה נגרע' ימצא 'פתח שני' לישועה ולנחמה. על דרך שאמר **האדמו"ר הזקן מגור בעל 'אמרי אמת' זצוק"ל**, בשם אביו **ה'שפת אמת' זצוק"ל**, שמידה זאת למדנו מיהודה בעת שנלקח מהם אחיו בנימין, והלא הוא לקח הערבות עליו ליאבד משני עולמות בזה ובבא, ואף על פי כן לא אמר נואש ח"ו, ותיכף 'ויגש אליו יהודה' (בראשית מד, יח) לתפילה ולמלחמה בעדו.

כיוצא בדבר למדנו מנכדו **חזקיהו המלך**, כאשר בא אליו ישעיה הנביא בדבר ה' כי מת אתה ולא תחיה, אמר לו (ברכות י.) בן אמוץ, כלה נבואתך וצא, **כך מקובלני מבית אבי אבא, אפילו חרב חדה מונחת על צוארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים**, ויסב חזקיהו את פניו אל הקיר ונושע בתפילתו ונפתח לו '**פתח שני**' בדבר ישועה ורחמים.

הרה"ג המפורסם **רבי יעקב גלינסקי מגיד מישרים זצ"ל**, עלה מגולת **סיביר** לארץ הקודש כשכולו שבור ורצוץ בגופו ובנפשו, בנסים ונפלאות גדולים שרד שם, כאשר כמה פעמים רק כפסע היה בינו למוות, רחמנא ליצלן.

בהגיעו ארצה בודד וגלמוד, אחר החורבן הנורא של בית ישראל בארצות אירופא בדם ואש ותמרות עשן, היה נראה בעיניו שזהו סוף העולם! ואין לו עוד שום תקומה חלילה, לא בגשמיות ולא ברוחניות. הוא התהלך כך בייאוש קודר כשאינו יודע אנה יפנה, ומה יעשה עם החיים הללו שהוענקו לו בעל כורחו מן השמים במתנת חינם.

יום אחד הגיעה שמועה לאוזניו, שבעיר התורה '**בני ברק**' **יצ"ו** מתגורר גאון זקן, צדיק קדוש ונשגב, ה"ה **מרן החזון איש זצוק"ל**, אשר בחורי חמד צעירי הצאן מוצאים פורקן לנפשם בביתו נאוה קודש, והוא מורה את דרכם ומאיר נתיבותיהם כאהבת אב לבנו, ובפרט לאותם בחורים גלמודים ניצולי השואה.

הוא קם תיכף ונסע אל החזון איש, שם בקודש פנימה פרק את אשר עם לבבו זה עידן, הוא מירר בבכי ודיבר הרבה מרוב ייאוש ותסכול, וסיים במילים כאובות וחדות: **אני מיואש מן החיים!** – רחמנא ליצלן.

החזון איש הקשיב היטב לכל דבריו, והמתין במתינותו הידועה עד שיסיים לפרוק את כל אשר על ליבו, ולאחר מכן הרגיעו וניחמו בדברי ריצוי ועידוד. כשנרגע מעט פנה אליו החזון איש ברוב חיבה ואהבה, ואמר, שב נא בחור יקר, הלא בן תורה אתה! הבה אספר לפניך ענין דין תורה מיוחד שהגיע אל שולחני כאן היום משמו של גאון ישראל **רבי יצחק אלחנן זצ"ל**. – והרי מאמינים אנו **בטיב ההשגחה** פרטית העליונה שבכל צעד ושעל, ואין לי שום ספק שחיבור שני המקרים אצלי בזה היום, אותו פסק דין עם הגעתך אתה הנה, קשורים יפה זה בזה, ויש די באותו 'דין תורה' סבוך לפתור גם את בעייתך הקשה.

ר' יענקלה נדרך מיד, שכלו החריף החל מחשב חשבונות ולהעלות תהיות... במה דברים אמורים? כיצד מתקשר הוא עם איזה 'דין תורה' מסובך שאיננו שום צד בנידון? ואיך יהיה בכוחו של 'דין תורה' לפתור את מבוכתו, ולהעלותו מייאושו ויגונו העמוק?

והחזון איש החל בסיפורו:

יהודי נכבד ממדינת הים, העוסק ביבוא של סחורות מובחרות ויקרות ממדינות רבות כדי לשווקן במקומו ובארצו, נוהג היה מדי כמה חודשים להפליג או הוא בעצמו או אשתו בנסיעת עסקים חשובה למדינה רחוקה.

לאחר שעיקרי הדברים תואמו מראש, יצאו לחו"ל כדי לעמוד על 'טיב' הסחורה מקרוב, ולגמור ולחתום את כל פרטי העסקה. בתקופת שהייה קצרה יחסית סדרו את הכל על הצד היותר טוב, חתמו חוזה, קבלו את הסחורה והעבירו תשלום, ארזו אותה היטב בקפידה, ושלחוה בספינת משא אל ייעודה.

בכל מסע שכזה יש צורך להצטייד עם הרבה 'מזומנים' (קעש), כאשר 'כרטיסי אשראי' למיניהם עדיין לא היו באותם ימים, ובשטרי חוב וכדומה לא ניתן להשתמש במדינות זרות.

והנה הגיעה אשת הסוחר בנסיעת עסקים שגרתית כדי לסגור כמה עסקאות ענק, באמתחתה החזיקה 'ארנק' תפוח מלא וגדוש במצלצלים רבים טבין ותקילין.

ויהי בדרכה לפגישה עסקית אחת מני רבות, איחרה בכמה דקות אל היעד, ובריצתה אל מגדל המשרדים מעדה ונפלה ל"ע, נוצרה שם במקום מהומה קטנה, תוך מספר דקות הגיעו כוחות הצלה ורופאים אשר ערכו לה בדיקות מקיפות, ובחסדי ה' יצאה רק עם כמה מכות יבשות ולא נצרכה לאשפוז, והיא שוחררה לדרכה.

זמן רב לא היה לפניה, היא התיישבה למנוחה קצרה, לגמה כמה כוסות מים, ויצאה כמתוכנן אל הפגישה החשובה.

הפגישה התנהלה כסדרה למישרים, כל הפרטים אושרו, אולם עם הגעתה לשלב הגמר של חתימת החוזה והתשלום, הושיטה את ידה אל התיק-צד כדי להוציא מתוכו את ארנקה ועיניה חשכו! – התברר שבעת הבלגן הגדול שבנפילתה גלש התיק מכתפה על הארץ, וכנראה השתחל הארנק היקר החוצה, רק עתה תפסה לתדהמתה שהארנק איננו!

היא החלה לרוץ חיש מהר חזרה אל אזור האירוע, חיפשה היטב בכל פינה, אך הארנק נעלם ואיננו, כמי שבלעה אותו האדמה.

עולמה חשך בעדה, היה בו באותו ארנק הון עתק, שברובו הגיע מהלוואות ומשכנתאות שנצרך הסוחר להסדיר טרם נסיעתה, כדי שיהיה בידיה מן המוכן במזומן לתשלום כל העסקאות. והנה עתה צרתם כפולה, לא די שכל העסקים נעצרו, וכל התנהלות המסחר במחצית השנה הקרובה תקועה, עוד ניחתה עליהם עתה גם צרת החובות והנושים. – בתוצאת בדיקת הנתונים מדובר היה **בפשיטת רגל גמורה (באנקראט) השם ירחם!**

הסיכויים למצוא את הארנק במרכז עסקים הומה שאפו לאפס, לא היה לה שום ספק שגנב ממולה הזדרז והרים את הארנק הכבד ותחבו היטב עמוק אל כיסו, היא כבר היתה **לאחר ייאוש!**

ברם בשיחותיה עם בעלה שבחוץ לארץ, אמר הוא שעדיין אינו נחפז להתייאש, הוא חלק על קביעתה שהכסף אבוד לאחר ייאוש, וביקשה לטרוח עוד בחיפושים.

בפיק ברכיים ניגשה אפוא האשה שוב אל המרכז המסחרי, תלתה כמה מודעות פה ושם על ארנק שאבד, רק כדי לקיים את רצון בעלה, ובליבה פנימה לא תלתה שום תקווה במודעות הקטנות

| המשך בעמוד הבא |>

טיב ההשגחה

סיפורי השגחה פרטית
שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

הכל מן השמים

טסתי לחו"ל לזכות יהודים להיות שותפים במצוות הכנסת כלה.

משהגעתי לחו"ל שכרתי את שירותו של 'דרייבר' שתפקידו להסיע אותי לכתובות של יהודים ששמחים לתרום למטרה זו, ובתמורה הדרייבר מקבל אחוז מסוים ממה שאצליח לגייס. זה הסדר נוח מכיוון שאין כאן סיכון כלכלי, אם הצלחתי לקבל תרומות מה טוב ואם לא אז לא קרה דבר ולא נכנסתי לחובות...

התחלנו יום עבודה בנעימות ובכל פעם הנהג מוריד אותי בכתובת אחרת.

אני יורד נוקש בדלת ונושא תפילה שיפתחו לי, ואם כבר פותחים אז שיתנו מתנה הגונה וכן על זה הדרך.

אלא שפתאום ראיתי בית ומשהו בלב שלי משך אותי לאותו בית, בקשתי מהדרייבר שבבקשה יעצור לי ליד הבית ההוא, הדרייבר סירב באומרו שהוא מכיר את בעל הבית הזה והוא לא יתן כלום, וגם אם כן אולי חמש דולר אצליח לקבל וחבל על הזמן שלנו...

אבל בכל זאת הרגשתי קול פנימי שאומר לי שאני חייב לרדת שם ולכן התעקשתי לרדת. הנהג כעס עלי מאוד ואמר שאם אני מתעקש אז אין הוא חפץ לעבוד איתי יותר.

הוא הוריד אותי בכתובת בחמת זעם, ירדתי ונקשתי קלות בדלת, יהודי חביב פתח לי את הדלת והזמין אותי להכנס לסלון. הוא התנצל על הבלגן והסביר שבדיוק עברו דירה...

תוך כדי שיחה הוא נזף בבנו בן החמש שירד מהשולחן. שם בנו כשם סבי הצדיק, לשאלתי אם יש קשר לשם סבי, השיב שהיה קשור מאוד לסבי, לפתע הוא התרגש מאוד ואמר שלא מזמן הבטיח סכום הגון לצדקה לנכד הצדיק שיזדמן לו. עכשיו שהתברר לו שאני נכד ישיר הוא נתן לי סכום הגון מאוד מה שהציל אותי ונתן לי לחתן את ביתי ברווח ב"ה.

יצאתי מרוגש והתקשרתי לנהג. אבל הנהג ענה לי בעצבים שהוא עזב ולא מוכן לעבוד איתי יותר. שאלתי אותו מה אני חייב לו על היום. הוא זרק סכום ששלחתי לו בהמשך ובזה נשאר כל סכום התרומה עבורי בשלימות...

ראיתי שגם אם נגזר על השני לא להרוויח אז הקב"ה גורם לו לברוח מהכסף...

בעל המעשה:ב.ש.

הפעונין לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית פוזמן לשלוח אל ר' שפחה ספואלס בפקס: 15326517922

האלו...

והנה להפתעתה הגדולה, כעבור מספר ימים הגיע יהודי חרדי ירא ושלם, אשר בהשגחה פרטית מן השמים עבר בדיוק באותה עת באזור, והוא מצא אכן את הארנק עם כל הסכום הענק שבתוכו. ברם אליה וקוץ בה, בהיותו אברך תלמיד חכם, אב למשפחה ברוכת ילדים, טען לעומתה שמציאה כזו במרכז השוק ההומה הרי יש בה בלא שום ספק **ייאוש בעלים**, והלא הלכה פסוקה היא בכל כהאי גוונא: **"הרי אלו שלו!"**. – מן השמים שלחו את הארנק דווקא אלי, טען האיש, כאשר צריך אני לחתן כמה מילדי שכבר הגיעו לפרקם, ואינני מחויב להשיב האבדה!

האשה לא האמינה למשמע אוזנה, הייתכן? נזדעקה, הרי כל עתיד רכושנו ועסקנו תלויים בו בארנק זה! וכיצד יתכן לקחת כך בשאט נפש סכומים אדירים שכאלו?

אך המוצא מתעקש, אתם את בניכם תוכלו עדיין להשיא בכבוד גם בהעדר ארנק זה... ואילו אני זקוק לו הרבה יותר, ואיני מוותר על המתנה הגדולה שהעניקו לי מן השמים! כאשר הלכה פסוקה וברורה לפנינו: **"הרי אלו שלו!"**.

לאחר דין ודברים סוכם ביניהם להביא את המקרה החמור בפני גדול הדור **מרן רבי יצחק אלחנן ספקטור מקובנא זצוק"ל**, וקיבלו עליהם שניהם בקנין כנהוג את דעתו דעת תורה בלב שלם, וכאשר יורה כן יעשו.

בהיכנסם אל הרב שטח התלמיד חכם המוצא את טענתו, שבהיות אבדה זו ברורה במצב שלאחר ייאוש בעלים, הרי אלו שלו!

רבי יצחק אלחנן הקשיב לכל פרטי המעשה בכובד ראש, פניו הרצינו מאוד, והוא שקע כולו בהרהורה של תורה הקדושה, לפתע נגער ממחשבותיו ובאור נהיר על פניו, פסק הלכה ברורה בדבר: קיימא לן, החל הרב מרצה את פסקו הנפלא, **"כל מה שקנתה אשה קנה בעלה"** (גיטין עז:), אשה זו שאיבדה את הארנק איננה הבעלים על הכסף, כי אם בעלה היושב במדינת הים. והנה בעובדא זו שלפנינו הבעל לא הסכים להתייאש, הוא טען בבידור שעדיין יש לטרוח ולחפש אחר האבדה, רק האשה המאבדת היא זו שהתייאשה, אין היא אלא כמו שליח בדבר, ואיננה בעלת הבית להתייאש, בעל האבדה לא התייאש! – ומכיון שכן נמצא אפוא שנשמט כאן כל יסוד ייאוש בעלים, שעליו נבנה דין 'הרי אלו שלו', ואם נפל היסוד נפל הבנין, והרי מחויב אתה להשיב את כל האבדה לבעליה, עד פרוטה אחרונה.

[ואף אם יהיה מוכח הדבר בבירור שמצב האבדה מצד עצמה היה בעל כורחו לאחר ייאוש, כעין "נשטופה בזוטו של ים ושלוליתו של נהר" (ב"מ כד:), שאין מועיל בה מה שיאמר בעל האבדה שאינו מתייאש. – הרי בעת שמצא את האבדה עדיין לא נודע לבעל כלל מאבדתו, והרי זה "ייאוש שלא מדעת", דקיימא לן (שם כב:) כאביי ביע"ל קג"ם דלא הויא יאוש, והרי זה חייב להחזיר ודו"ק].

זי איז ניט קיין בעל'בית זיך צו מייאש זיין! (אין היא בעלת הבית להתייאש!) פסק רבי יצחק אלחנן.

לא בכדי שלחו אותך היום לכאן – סיים מרן החזון איש את סיפור הדין תורה שהגיע לשולחנו באותו יום בפני הבחור ר' יענקלה המיואש שלפניו.

דו ביזט ניט קיין בעל'בית זיך צו מייאש זיין!

שומע אתה ר' יעקב את פסקה של תורה? זו היא דעת תורה אף בכל שכיוצא בזה, הבעל הבית ורק הוא לבדו יכול להחליט על ייאוש! חייך אינם שלך ואינם בידך, דו ביזט ניט קיין בעל'בית זיך צו מייאש זיין!

כאשר מפורש תקנו לפנינו אנשי כנסת הגדולה בתפילת העמידה: **"על חיינו המסורים בידך, ועל נשמותינו הפקודות לך"**.

והוא, הבעל הבית, הרי החליט שאין כאן מקום ייאוש, שהרי העניק לך את החיים בניסי ניסים רצופים כל העת!

החיים אינם 'שלך' ואינם בידך, 'על כרחך אתה חי' (אבות פ"ד מכ"ב), הנשמה גם היא אינה שלך ואינה בידך, הכל רק בתורת 'פיקדון' אצלך. ואם כן מי שמך לאיש להתערב ולהחליט בדעתך אם יש כאן ייאוש או לא... עליך רק למלא תפקידך, ולעשות מלאכתך נאמנה כשור לעול וכחמור למשא! (עבו"ז ה:). שנים רבות לאחר מכן היה הגאון רבי יעקב חוזר בדרשותיו על טיב מעשה מופלא זה, בהעידו שהחזון איש בקדושתו חולל בו מהפכה אדירה! הוא יצא מביתו כאיש אחר לגמרי, והרגיש שפתח לו הרב בקדושתו **'פתח שני'**! אל החיים, ומאז נרתם בכל כוחותיו ובכל מרצו וכישרונותיו למלא אחר התפקיד בנאמנות.

ואכן זכה בזכות גישתו זו, שאין הוא אלא כחייל העומד על משמרתו של מלך, להגיע למדרגות רמות ונשגבות בתורתו ובעבודתו ובמידותיו, והתקבל בכל תפוצות ישראל לשם ולתפארת.

פתח שני!

* * *

מעשה מופלא, סיפר לי איש נאמן מארצות הברית.

באחד מפרברי העיר 'ניו יורק' רבתי התגוררה משפחה נכבדה, שבנם הבחור הגיע לעונת השידוכים, ומשום מה לא נמצא שידוך הולם עבורו.

המדובר היה בבחור מוצלח מאוד, עילוי וכליל המעלות, גם המשפחה היתה משפחה אמידה, והם חיפשו רבות את השידוך המתאים עבורם, אך הישועה לא נראתה באופק, הבחור כבר התבגר והתקרב אל המחצית השניה של העשירייה השלישית בחייו... ושידוך אין!

ההורים לקחו זאת מאוד לליבם, אבל הבחור מצד עצמו לא נשבר ולא התייאש, הוא המשיך לשקוד על תלמודו בהתמדה רבה, וניחם את הוריו בכך שכנראה עדיין לא הגיע הזמן.

והנה הגיעה לפתחם הצעת שידוך אחת מן העיר **מונטריאול שבקנדה** הרחוקה, ולאחר שערכו בירורים שונים נראה היה שזהו אכן שידוך מתאים מכל הצדדים, והוחלט שעליהם לנסוע מונטריאולה ולבדוק מקרוב את ההצעה המדוברת.

את הנסיעה מניו יורק למונטריאול הם העדיפו לעשות ברכב ולא בטיסה, מדובר בנסיעה ארוכה מאוד שמתפרסת על פני כמה שעות. – הם חיפשו אפוא נהג מתאים [דרייבער] שיקח אותם במכוניתו הלוך ושוב. ואכן נמצא האיש המתאים, יהודי ירא ושלם המוכר להם מניו יורק אשר קובע עתים לתורה, ולפרנסתו משמש כ'דרייבר' לאחינו בני ישראל.

הם התקשרו עם האיש סיכמו עמו על המחיר, ויצאו אל הדרך.

בהגיעם למונטריאול העיר החלו תיכף בסדרת בירורים מעמיקים, ואף בפגישה עם המדוברת עצמה. אולם לאחר הפגישה הגורלית הופתעו לקבל תשובה שלילית מן הצד השני, שכנראה החליטו שאין זה שידוך מתאים עבורם, וההצעה ירדה מן הפרק.

תיכף יצרו קשר עם הדרייבר שכפי המסוכם ביניהם נכנס לבית מדרש המקומי וישב כמה שעות באוהלה של תורה, בהמתנתו עד שיסיימו את ענייניהם, ויחזיר אותם לביתם שבניו יורק.

בדרך נסיעתם הארוכה היו ההורים שבורים ומאוכזבים מאוד, ה'מכה' היתה קשה וכואבת עבורם. הם אמנם כבר הורגלו פעמים רבות לקבל תשובה שלילית, אבל דוקא הפעם נראה היה שהעניינים 'זורמים' ומתקדמים יפה, ולא בכדי יצאו לנסיעה הארוכה הזו, שגם עלתה להם במחיר יקר, ודוקא לקראת השלב האחרון, כשנראה שהנה עומדים הם כבר לקראת שבירת הצלחת, התנפץ הכל ונשארו בלא כלום.

אולם, על אף שההורים קיבלו זאת קשה, הבחור לעומת זאת לא ראה כאן שום סיבה לייאוש, ויותר ממה שהצטער הוא על עצמו הצטערו הוריו בשבילו... במשך כל הנסיעה היה הבחור מחזק את הוריו, ומדבר עמהם דברי אמונה וחיזוק. למה תצטערו כל כך? שאל הבן, הלא כך היא דרכו של עולם, שידוך מוצע ושידוך יורד. ואם הצעה זו נפלה מן הסתם אין זה השידוך הנכון, הלא אחד למעלה הוא לבדו המזווג זיווגים, כד"א (בראשית כד, נ) "מה' יצא הדבר", ומה לנו להתערב בעסקיו? כאשר אין איתנו יודע כלום כיצד ומתי יתגלגל השידוך הראוי, הסירו נא דאגה מלבבכם, וביטחו בה' יתברך שבוודאי יהיה בעזרנו בעת הנכון.

כך ישב הבחור נעים ההליכות ודיבר על לב הוריו השבורים דברי ריצוי וחיזוק נפלאים, עד שעלה בידו להפיג את צערם, ואף לשמחם בכמה דברי צחות...

והנה כעבור כמה ימים הגיעה לפתחם הצעת שידוך חדשה, והפעם היתה זו בתו המושלמת של אותו נהג-דרייבר שלקחם למונטריאול הלוך וחזור. הוא זה ששלח את השדכן אליהם, לאחר שראה מקרוב את התנהגותו המופלאה של הבחור בכל אותה נסיעה אריכתא. בראותו כיצד הוא מכבד את הוריו, מחזק אותם ומדבר עמהם דברים ערבים ומחוקים, וכולו מלא תורה ויראת שמים במידות טובות וישרות, מצא מאוד חן בעיניו. – ואכן כעבור שבוע ומחצה נסגר השידוך בכי טוב, והתברר למפרע שכל תכלית אותה נסיעה לא היתה אלא בכדי לתת אפשרות לדרייבר הנכבד להכיר את הבחור היטב מקרוב. וכמאמר החכם מכל אדם בספר החכמה (משלי יט, יד) "מה' אשה משכלת!" (עיין מוע"ק יח:).

נמצינו למדין, שכל עיקר נסיעתם להצעת השידוך הראשון לא היתה אלא פתח של ישועה להצעה הנכונה והמתאימה, כשמשמים הביאו את אבי הבת בעצמו להכיר מקרוב היטב את הבחור עצמו בנסיעה של כמה שעות רצופות.

ללמדך שלפעמים נסגר 'פתח ראשון' דווקא כדי לפתוח 'פתח שני'!

על הברכה יעמדו

ניתן להנציח את העלון לשמחות, לברכה והצלחה או ליארצייט | התורמים להפצת העלון | לקבלת העלון במייל (דוא"ל) נא לשלוח למייל הפצו"ב

לע"נ הרב יעקב מיכאל זצ"ל בן החבר הרב ר' ישראל זצ"ל מייער ונלבע י"ג אלול תשפ"ב תנצב"ה.

יוסף בן סילה רחא לרפואה שלימה

האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים

שרה שיינדל בת סילה רחה להצלחה בכל העניינים

לע"נ מרת חיה סאסא בת לאה נלב"ע י' סיון תנצב"ה.

לע"נ הבחור שמואל מאיר ז"ל בן יבלחט"א רבי ישראל יצחק נלב"ע י"ח כסלו תנצב"ה.

גרפצ'יק
טל: 02-5002321

קשת הרשת
מיתוג יח"א וקידום מכירות
02-6257948
info@keshet-hareshet.co.il

גלי פן

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shvti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הגך מוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור מגוריך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. המעוניינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zeligk@gmail.com or text 718-249-7173